

Ἀλλοίμονο στὸν κόσμο, ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ὄχλου (Διονύσιος Ψαριανός Μητροπολίτης Σερβίων καί Κοζάνης (+))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κυριακὴ Μυροφόρων.

Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ποὺ φρόντισαν γιὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων ποὺ ξεκίνησαν γιὰ νὰ τοῦ ἀποδώσουν τὶς τελευταῖες ἐντάφιεσ τιμές, ὅπως τὸ συνήθιζαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ὁ Ἰωσήφ καὶ μαζί του ὁ Νικόδημος, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμῃ. Οἱ δύο ἄνδρες φροντίσανε νὰ ἐνταφιάσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό, κι οἱ τρεῖς γυναῖκες πῆγαν τὴν τρίτη ἡμέρα τὸ πρωὶ γιὰ νὰ τὸν ἀλείψουν μὲ ἀρώματα. Ἄς ἀκούσουμε στὴ δικὴ μας γλῶσσα τώρα πῶς γιὰ ὅλα αὐτὰ μᾶς ὁμιλεῖ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο.

Ἐκείνο τὸν καιρὸ, ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, βουλευτὴς καὶ ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψη, ποὺ κι αὐτὸς πρόσμενε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τόλμησε καὶ παρουσιάσθηκε στὸ Πιλάτο καὶ ζήτησε νὰ πάρει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος θαύμασε ὅτι πέθανε κιάλας ὁ Ἰησοῦς, κι ἀφοῦ προσκάλεσε τὸν ἀξιωματικό, τὸν ρώτησε ἂν εἶχε πολλὴ ὥρα ποὺ πέθανε. Κι ὅταν βεβαιώθηκε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικό, χάρισε τὸ σῶμα στὸν Ἰωσήφ. Κι ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἀγόρασε σάβανο, κατέβασε τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ σταυρὸ, τὸν τύλιξε στὸ σάβανο, τὸν ἐνταφίασε σ' ἕνα μνημεῖο, ποὺ ἦταν σκαμμένο μέσα σὲ βράχο κι ἔσυρε μίαν πέτρα μπροστὰ στὴ θύρα τοῦ μνημείου.

Ὅταν γίνονταν αὐτά, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κι ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσήφ παρακολουθοῦσαν κι ἔβλεπαν ποῦ ἐνταφιάζεται ὁ Ἰησοῦς. Κι ὅταν πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κι ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου κι ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα, γιὰ νὰ ῥθουν καὶ νὰ ἀλείψουν τὸν Ἰησοῦ. Καὶ τὴν αὐριανή, ποὺ ἦταν ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας, ξεκίνησαν πολὺ πρῶι κι ἔρχονταν στὸ μνημεῖο, κι ἔφτασαν ἐκεῖ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Κι ἔλεγαν μεταξύ τους· «Ποιὸς θὰ μᾶς κυλίσει τὴν πέτρα ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου;». Καὶ καθὼς σήκωσαν τὰ μάτια τους, εἶδαν πὼς ἦταν ἀποκυλισμένη ἡ πέτρα κι ἦταν μίαν πέτρα πολὺ μεγάλη. Κι ὅταν μπῆκαν στὸ μνημεῖο, εἶδαν ἕνα λευκοφορεμένο νέο νὰ κάθεται στὰ δεξιά, κι ἀπὸ τὸ φόβο τους τὰ ἔχασαν. Κι ὁ νέος τοὺς λέγει· «Μὴν τρομάζετε καὶ μὴν τὰ

χάνετε. Τὸ ξέρω πὼς ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ, πού τὸν σταύρωσαν. Ἀναστήθηκε δὲν εἶναι ἐδῶ· νὰ ὁ τόπος πού τὸν ἔβαλαν. Μὰ πηγαίνετε καὶ πέστε στοὺς μαθητές του καὶ στὸ Πέτρο, πὼς πηγαίνει μπροστὰ ἀπὸ σᾶς στὴ Γαλιλαία· ἐκεῖ θὰ τὸν δῆτε, καθὼς σᾶς τὸ εἶπε». Καὶ οἱ γυναῖκες βγῆκαν κι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο κατατρομαγμένες καὶ σαστισμένες, κι ἀπὸ τὸ φόβο τους δὲν εἶπαν σὲ κανέναν τίποτε.

Ἔτσι μᾶς ὁμιλεῖ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, πρῶτα γιὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐμεῖς πρέπει νὰ προσέξουμε στὴ πράξη τοῦ Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἄνθρωπος μὲ ἀξίωμα καὶ μὲ ὑπόληψη. Ἦταν ὅμως κι ἄνθρωπος εὐσεβής. Ἡ εὐσέβειά του λοιπὸν τοῦ ἔδωσε τὸ θάρρος νὰ παρουσιαστεῖ στὸ Πιλάτο καὶ νὰ ζητήσει γιὰ νὰ ἐνταφιάσει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὅλοι, ἄρχοντες καὶ λαός, ξεσηκώθηκαν καὶ ζήτησαν τὸ θάνατο τοῦ ἀναμάρτητου, καὶ μάλιστα ἓνα θάνατο ἐπώδυνο καὶ ἀτιμωτικό, χρειαζότανε πραγματικὰ θάρρος καὶ τόλμη γιὰ νὰ φροντίσει κανεὶς γιὰ τὸ νεκρὸ αὐτοῦ τοῦ κατὰδικου. Ἡ πράξη τοῦ Ἰωσήφ μᾶς λέγει πὼς, ὅταν εἶναι νὰ ἐκτελέσουμε ἓνα ἱερὸ χρέος, δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζουμε τί μπορεῖ νὰ πεῖ καὶ τί μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει ὁ κόσμος. Καὶ τί καταλαβαίνει δὲ πολλὰς φορὲς ὁ κόσμος; Ὅταν οἱ δημαγωγοὶ κατεβάζουν τὸ λαὸ καὶ τὸν κάνουν ὄχλο, τότε τί καταλαβαίνουν οἱ ἄνθρωποι; Ὅ,τι καταλάβαιναν ἐκεῖνοι, πού ἄφηναν ἐλεύθερο τὸ Βαραββὰ καὶ φώναζαν γιὰ τὸ Χριστό· «Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν»!. Καὶ συμβαίνει πολλὰς φορὲς, γιὰ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων, νὰ μένει ἓνας μόνος του μάρτυρας τῆς ἀλήθειας μέσα σ' ἓναν ὄχλο φανατισμένο καὶ τυφλό. Ἔτσι μόνος ἔμεινε ὁ Χριστὸς ἀπέναντι στὸ μαινόμενο ὄχλο, κι ὅταν οἱ ἄλλοι πῆγαν ἡσυχιοὶ νὰ κοιμηθοῦν, μόνοι βρέθηκαν δύο ἄνδρες, γιὰ νὰ θάψουν τὸ θεῖο σῶμα τοῦ Λυτρωτῆ καὶ νὰ σώσουν τὴν τιμὴ τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἄλλοίμονο στὸν κόσμο, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ὄχλου! Καὶ χαρὰ σ' ἐκείνους, πού δὲν φοβήθηκαν τὴ κατακραυγὴ τοῦ λαοῦ, τοῦ λαοῦ πού τὸν διέφθειραν οἱ δημαγωγοὶ καὶ τὸν ἔκαναν ὄχλο! Αὐτοὶ εἶναι πράγματι θαρραλέοι καὶ ἥρωικοί. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἀνατρέψει καὶ νὰ τοὺς πατήσει ὁ ὄχλος, μὰ αὐτοὶ δὲν τοῦ κάνουν τόπο νὰ περάσει. Κι ἀκόμα τρεῖς χαρὰ σ' ἐκείνους, πού ὅταν ὁ ὄχλος τοὺς καταριέται αὐτοὶ εὐλογοῦν.

Ἐπειτα τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὴν τολμηρὴν πράξη τῶν τριῶν μυροφόρων γυναικῶν. Εἶναι κι αὐτὴ μία πράξη, πού τὴν ἐμπνέει ἡ ἀγάπη κι ἡ ἀφοσίωση στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πολλὰς δυσκολίες εἶχανε νὰ ὑπερνικήσουν οἱ τρεῖς γυναῖκες· τοὺς ἄρχοντες, τὸ λαό, τὴ στρατιωτικὴ φρουρὰ καὶ τὴν πέτρα τοῦ μνημείου. Δὲν λογάριασαν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ μόνο τὴ τελευταία στιγμὴ θυμῆθηκαν τὴν πέτρα. Ποιὸς θὰ τραβοῦσε τὴ μεγάλη πέτρα ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου; Μὰ ἡ πέτρα βρέθηκε τραβηγμένη καὶ Ἄγγελος Κυρίου καθότανε στὰ δεξιὰ μέσα στὸ μνημεῖο. Αὐτὸς ἀνάγγειλε στὶς μυροφόρες γυναῖκες τὴν Ἀνάσταση. Εἶναι τάχα μία τυχαία σύμπτωση, ὅτι δηλαδὴ γυναῖκες ἄκουσαν

πρῶτες τὸ μήνυμα τῆς Ἀνάστασης κι ἐκεῖνες τὸ μετέφεραν στοὺς Ἀποστόλους; Ὅμως σύμπτωση καὶ τύχη δὲν ὑπάρχει ἔξω ἀπὸ τὴ βουλή τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ θέληση τοῦ ἀνθρώπου. Ὅ,τι γίνεται στὸ κόσμον γίνεται κατὰ ἓνα λόγο πνευματικό, πὸ ἔχει τὴ ρίζα του μέσα στὴ βουλή τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἐλεύθερη θέληση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πνευματικὸς αὐτὸς λόγος δὲν εἶναι βέβαια ἐκεῖνο πὸ μάθαμε νὰ λέμε φυσικὸ νόμο. Ὁ φυσικὸς νόμος εἶναι δουλεία, ἡ δουλεία τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Ὁ πνευματικὸς λόγος εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε ἔννοια καταναγκασμοῦ, εἶναι ὁ χῶρος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προσωπικῆς εὐθύνης. Πίσω ἀπὸ τοὺς λεγόμενους φυσικοὺς νόμους πρέπει πάντα νὰ ἀναζητοῦμε τοὺς πνευματικοὺς λόγους, τὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Σύμπτωση καὶ τύχη δὲν εἶναι πὸ μὲ τὴ βουλή τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴ θέληση τοῦ ἀνθρώπου στέκει ὁ κόσμος καὶ κινεῖται στὴν ἱστορικὴ του πορεία. Πῶς θὰ μπορούσαν τώρα νὰ μὴν εἶναι γυναῖκες οἱ Ἄγγελοι τῆς Ἀνάστασης; Αὐτὲς κινήθηκαν ἀπὸ κάποια δικὴ τους προαίρεση καὶ δύναμη καὶ πῆγαν στὸ μνημεῖο. Ἐπειτα ἡ γυναῖκα, πὸ πρωτοστάτησε στὴ πτώση, πρωτοστατεῖ καὶ τώρα στὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας, ἀπὸ τὴ Γέννηση μέχρι τὴν Ἀνάσταση.

Πηγή: agiazoni.gr